

Рила 2010

С колегата и състудент Славчо Крачев тази година още не бяхме ходили никъде и след дълго умуване, решихме да отидем до Костенец, а от там, където решим. На Рила не бях ходил от поне 30 години и с радост приех това предложение. Тръгнах на 22.09. в 5.27 сутринта и в 9.37 часа, на гара Стара Загора, се качих на бързия влак тръгващ от Бургас на 06.55, а в Ямбол Славчо го е взел в 8.31. Веднага след срещата започнахме обсъждането на бъдещия поход. Имаше две възможности: от Костенец да се качим на х. Белмекен или да отидем на Боровец и от там към връх Мусала. Решихме да опитаме да вземем автобусчето за Боровец тръгващо в 13.00 и наистина успяхме, въпреки закъснението на влака. И така още преди 14.00 бяхме в Боровец. Разгледахме центъра, магазините, лифтовете. Намерихме и бившата туристическа спалня, в която спяхме по време на предишния ни поход в Рила през седемдесетте години на двадесети век. Пак си е там, но вече е хотел. По магазинчетата на главната търговска улица имаше доста интересни туристически стоки, особено за хора от Търново и Ямбол. Но видът ѝ не приличаше на такава от европейски зимен курорт.

Оказа се, че работи само лифтът за Ястребец, така че възможността да се качим на х. Мусала с помощта на лифта за Ситняково отпадна. До хижа Ястребец лифтът за 23 минути ни качи на 2369 м н.в. Там високото се усеща веднага, а и гледките са страхотни.

Поглед към връх Мусала от Ястребец

До хижа Мусала – 2430 м н.в., стигнахме за няма и час. Такова ходене в планина не бях преживявал – човек след човека идват срещу нас, бързат за лифта. Ако, не дай Боже, ти се наложи да свършиш някоя работа, няма възможност.

На хижа Мусала се виждаха всички съществували до сега хижи – най-старата от дърво, почти разрушена след реставрацията ѝ; следващата по ред, която е единствената действаща в момента; третата, която изгоря; най-новата, която още не работи, не ми е ясно защо. Разгледахме всичко най-внимателно, спомних си добрите стари времена, когато като ученик през 1968 година три дни ни блокира мъглата и стояхме в сега изгорялата хижа. Спяхме на тавана с по десетина одеала и тогава за пръв път се качих на връх Мусала.

Старата дървена хижа, действащата, изгорялата и новата хижа

До мръкване време имаше още и продължихме до заслон Леденото езеро, където решихме да нощуваме.

Входът на заслон Леденото езеро

Доста интересно заслонче като архитектура и като организация на живота. Спалното помещение е едно, но така разделено в средата от един комин, че са се образували нещо като сепарета и ако са малко хора, все едно, че са в отделни стаи. А ние бяхме всичко 5 човека и никой не хъркаше! Друго интересно е, че няма течаща вода, няма тоалетна и няма кошчета за боклук. Всичко се купува и е малко скъпо. Чорбите се бяха свършили и не ядохме нищо, но цената си беше 3 лв. и за чорба, и за бира. Нощувката е за 12 лв. Иначе чисто, дават чаршафи за еднократна употреба и ми хареса. Даже заслонаджийката пусна електрическа печка в столовата, не че беше много студено. Все пак да не забравяме, че това е най-високото място в България, където може да се нощува – 2709 метра над морето. Не ми е ясно, ако спят 30 души, колкото е капацитетът на заслона, сутринта как и къде ще си свършат сутрешните ангажименти, като за миене има една чешмичка на пет минути път, а тоалетна няма.

Този заслон има и второ име „Еверест“. Той е проектиран с намерението да се използва от нашата първа експедиция в Хималаите като базов лагер, но когато конструкцията била готова, се оказало, че цената за превоза и пренасянето надвишава неколкостранно цената на сградата и така заслонът бил монтиран до Леденото езеро в Рила.

На другия ден сутринта станахме, хапнахме по ябълка и след няма и 30 минути бяхме на връх Мусала. Времето беше чудесно, гледките убийствени, няма какво да разказвам за там, предполагам, че всички са били. Докато разбере кой вход на метеорологичната станция е забранен, кой не, успях да вляза в едно спално помещение с легла на два етажа за около 8 човека. Оказа се, че можело да се спи и на по-високо място от заслон Леденото езеро, но това как може да стане, не ми е ясно. Момчето което излезе и ми каза, че там било забранено да се влиза, не беше много от любезните. Цените на чая също са високи, вода няма. Има хубав рижав котарак. А предната вечер поне двама души дойдоха в заслона вече по тъмно и после продължиха нагоре към върха. Явно щяха да спят там!

Славчо на връх Мусала

Метеорологичната станция с котарака

Леденото езеро със заслона

След като разгледахме всичко от върха, а то при ясно време има какво да се види, продължихме към хижа Грънчар.

Пътеката за х. Грънчар, а в далечината Пирин

Отдясно на пътеката остава язовир Бели Искър, а от ляво се виждат Маричините езера.

Маричини езера

Пътеката слиза от връх Мусала, после има изкачване, но все пак Близнаците, Маричин връх и връх Овчарец леко се подсичат.

Язовир Бели Искър 1900 м н.в.

На хижа Грънчар пристигнахме преди 15.00. Там нямаше никой. Едно куче се разлая за малко и после настана невъзможна тишина. Окъпахме се в езерото, намерихме си едно отворено бунгало за преспиване и повече не се притеснявахме от липсата на хора. Но за съжаление, след час-два дойдоха хижарите и към десетина туристи. Хижарката все пак ни настави в бунгалото, което ние си бяхме харесали. Хапнахме бобец за по 2 лв., кюфтета от месо за по 1.20 лв. едното, филийка хляб за 20 стотинки, бирица за 2 лв. Останалите туристи ги настави в хижата - нощувката е по 10 лв.

Хижа Грънчар 2167 м.н.в.

И тук има забележителна котка, която веднага бе запечатана във фотоапарата на Славчо.

Котката на хижа Грънчар

В 19.40 хижарката призова всички да видят залеза и веднага се извадиха фотоапаратите и се започна лудо снимане. Ще кажеш, че сме на прехваления остров Санторини в градчето Оя, където снимането на залеза е основна туристическа атракция.

Залез на хижа Грънчар

На следващия ден, хапнахме пържени филии, те вече са по 80 стотинки бройката, напълнихме шишетата с вода и тръгнахме още в 8.30 часа. Към 13.00 вече бяхме на разклона за хижите Рибни езера и Македония. Ние поехме към х. Македония. Този маршрут не е особено популярен, но ние със Славчо го бяхме минавали преди 31 години. Знаехме си, че е труден, но сега ни се видя и доста по-дълъг!

Щом са сложили въже, то и други са преценили, че маршрутът е труден

Към 18.00 видяхме в ниското хижа Македония, но като влязохме – „малка“ изненада.

Хижа Македония 2165 м н.в.

Възможностите за нощувка в хижата са за 40 човека, а се чакаха да дойдат 46. И не само ги чакаха, ами и раниците им с пиенето вече бяха докарани с два джипа. Като предчувствахме каква пианска вечер ще се заформи, решихме, че даже и в столовата няма да може да се дремне и тръгнахме към летището Семково. В 20.00 вече бяхме почти там, но се мръкна и не можахме да намерим нищо за преспиване – все заключени или необитаеми постройките. Лутахме се около час-два и отчаяни тръгнахме по едно от многото пътчета надолу към Белица с надеждата поне да открием асфалтовия път за хотелите. Намерихме такъв път, после по него се върнахме обратно към Семково и така към 22.30, след 13-14 часово ходене, вече бяхме настанени в станцията на Техническия университет в стая с телевизор, баня с топла вода и само за 13 лева на легло. Въпреки късния час управителят ни предложи по омлет с бирица и ние не отказахме.

Входът на почивната база на Технически университет

Последния ден разгледахме летището Семково и тръгнахме към Белица. Е, пътят е малко досаден – 17 километра и до гарата още 4, но нямаше как. Все пак успяхме да се качим на влака в 16.00 и към 4.25 на другата сутрин си бях в Търново.

22-26.09. 2010 г.

Този и много други пътеписи може да прочетете на адрес:

<http://prodanov.org/>